

HET BOS VAN ANYKŠČIAI

Met stompen bezaaide heuveltjes, verlaten en kaal,
Kan iemand geloven dat je eens mooi was?
Waar zijn je vroegere charmes? Waar zijn ze naar toe gegaan?
Waar is je zoemen als de wind blaast
En het werpen van wit-houten loof op en neer
En het verstenen van je dennen, zoals eeuwen geleden?
Waar zijn je vogels en jonkies te vinden
Wiens getjilp zulk een tevredenheid rondstrooit?
Waar leven jullie, schepsels groot en klein,
De hollen en de nesten waar jullie allen huisden?
Alles, alles is weggegaan: in de verlaten vlakke
Blijven alleen een paar bedorven pijnbomen.
Met naalden, kegels en takken is de aarde bezaaid –
Kaal afval wordt door de zon verbrand in juni,
Een gezicht ziet de ziel met zoveel nood
Als vernielde paleizen door onkruid bezet worden,
Of puinhopen waar een stad eens groeide,
Of kurkdroog mos waar moerasland zachtjes glansde.
Als je hier wandelt zullen je ogen je pijn doen,
Het bos zal je ziel zo gelukkig maken,
Je hart zo blij dat je je vol verrassing afvraagt:
Waar ben ik – in een bos of Paradijs?
Al dat moois om je heen glanst!
Met iedere geur verleidt het bos je neus
En levendige geluiden hoor je overal.
Je voelt een diepe kalmte je hart verzachten.
Hier heeft het mos een zacht bed uitgestrooid
Nodigt je uit te komen liggen en je hoofd te ruste te leggen.
Fruit-struiken groen als gras naast het pad
bieden hun sappige vruchten aan, rood en zwart.
Hier zien we knoop-paddestoelen in hun groene,
Roodachtige of grijze landgoed.
Van onder hun mosdeken worden verlegen glurend
De cantarellen wakker uit hun slaap.
Hier tieren de paddestoelen, bijgenaamd "zwijn",
Terwijl andere, rond als borden, plat liggen en stralen.
Hier onder de sparren zijn saffraan kappen in overvloed,
Hier breekt groene russula door de bevroren grond.